

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Elišky Galiazzo a JUDr. Markéty Čermínové ve věci

- žalobců:
- a) **Bc. Martin Š.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - b) **Petr N.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - c) **Pavel M.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - d) **Stanislav H.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - e) **Miroslav R.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - f) **Petr R.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - g) **Petr C.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - h) **Jan F.**, narozený dne xxx
bytem xxx
  - i) **Pavel Ch.**, narozený dne xxx
bytem xxx

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
sídlem Krkoškova 748/28, 613 00 Brno

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

o odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. ledna 2018, č. j. 41C 65/2017-95,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) Bc. Martinu Š. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku V. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci b) Petru N. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku VIII. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci c) Pavlu M. částku 73 500 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- IV. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku XI. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci d) Stanislavu H. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- V. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku XIV. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci e) Miroslavu R. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- VI. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku XVII. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci f) Petru R. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky

ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.

- VII. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku XX. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci g) Petru C. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- VIII. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku XXIII. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci h) Janu F. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- IX. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku XXVI. **mění** jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci i) Pavlu Ch. částku 79 125 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 11. 4. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- X. Žalovaná je povinna zaplatit náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů žalobci a) ve výši 30 150 Kč, žalobci b) ve výši 30 150 Kč, žalobci c) ve výši 30 150 Kč, žalobci d) ve výši 30 150 Kč, žalobci e) ve výši 30 150 Kč, žalobci f) ve výši 30 150 Kč, žalobci g) ve výši 30 150 Kč, žalobci h) ve výši 30 150 Kč, žalobci i) ve výši 30 150 Kč, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Davida Záhumenského.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaplatit žalobci a) Bc. Martinu Š. částku 1 024,22 Kč (výrok I.) a ve výroku II. zamítl jeho žalobu o částku 116 000 Kč s úrokem z prodlení od 10. 4. 2017 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně (dále uvedeno jen „s příslušenstvím“), ve výroku III. uložil žalobci a) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč. Ve výroku IV. rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci b) Petru N. částku 1 024,22 Kč a zamítl jeho žalobu o 116 000 Kč s příslušenstvím (výrok V.), ve výroku VI. uložil žalobci b) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč. Ve výroku VII. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci c) Pavlu M. částku 1 130,91 Kč a ve výroku VIII. zamítl jeho žalobu o 110 375 Kč s příslušenstvím a ve výroku IX. rozhodl o povinnosti žalobce c) zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 630 Kč. Ve výroku X. uložil žalované zaplatit žalobci d) Stanislavu H. částku 1 024,22 Kč a zamítl jeho žalobu o 116 000 Kč s příslušenstvím (výrok XI.), ve výroku XII. uložil žalobci d) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč. Ve výroku XIII. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci e) Miroslavu R. částku 1 059,95 Kč a zamítl jeho žalobu o

116 000 Kč s příslušenstvím (výrok XIV.), ve výroku XV. uložil žalobci e) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč. Ve výroku XVI. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci f) Petru R. částku 1 024,22 Kč a ve výroku XVII. zamítl jeho žalobu o 116 000 Kč s příslušenstvím, ve výroku XVII. uložil žalobci f) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč. Ve výroku XIX. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci g) Petru C. částku 1 059,95 Kč a zamítl jeho žalobu o 116 000 Kč s příslušenstvím (výrok XX.), ve výroku XXI. uložil žalobci g) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč. Ve výroku XXII. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci h) Janu F. částku 1 024,22 Kč a zamítl jeho žalobu o 116 000 Kč s příslušenstvím (výrok XXIII.), ve výroku XXIV. uložil žalobci h) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč. Ve výroku XXV. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci i) Pavlu Ch. částku 1 024,22 Kč a zamítl jeho žalobu o 116 000 Kč s příslušenstvím (výrok XXVI.), ve výroku XXVII. uložil žalobci g) povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 756 Kč.

2. Takto rozhodl o žalobě, již se žalobci domáhali zaplacení částky každý ve výši 170 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 10. 4. 2017 do zaplacení. Žalobci se domáhají zadostiučinění podle zákona 82/1998 Sb. v souvislosti s nesprávným úředním postupem ředitele Policie ČR, Správy hlavního města Prahy, policejního prezidenta a Městského soudu v Praze v řízeních vedených pod sp. zn. 5Ad 14/2011 a 9Ca 321/2007. Ředitel Policie ČR Správy hlavního města Prahy rozhodl (rozhodnutí č. 7856/2006 ze dne 28. 12. 2006 u M. Š.; rozhodnutí č. 7845/2006 ze dne 28. 12. 2006 u P. N.; rozhodnutí č. 7842/2006 ze dne 28. 12. 2006 u P. M.; rozhodnutí č. 8648/2006 ze dne 28.12.2006 u V. H.; rozhodnutí č. 7807/2006 ze dne 28. 12. 2006 u S. H.; rozhodnutí č. 7859/2006 ze dne 28. 12. 2006 u D. Š.; rozhodnutí č. 7850/2006 ze dne 28. 12. 2006 u M. R.; rozhodnutí č. 7794/2006 ze dne 28. 12. 2006 u P. C.; rozhodnutí č. 7804/2006 ze dne 28. 12. 2006 u J. F.; rozhodnutí č. 7853/2006 ze dne 28. 12. 2006 u P. R.; rozhodnutí č. 7796/2006 ze dne 28. 12. 2006 u P. Ch.a; rozhodnutí č. 7843/2006 ze dne 28. 12. 2006 u V. Š.) o ustanovení žalobců na služební místo asistenta, jmenování do služební hodnosti asistent a současně zařazení podle ustanovení § 116 zákona č. 361/2003 Sb. a podle ustanovení § 3 nařízení vlády č.104/2005 Sb. do 3. tarifní třídy.
3. Soud I. stupně řízení zastavil usnesením č. j. 41C 65/2017-63 k částečnému zpětvzetí žaloby co do zaplacení částky 59 625 Kč žalobci c) a co do zaplacení částky 54 000 Kč žalobcům a), b), d), e), f), g) h), i), když uvedené částky uhradilo Ministerstvo spravedlnosti po podání žaloby dobrovolně.
4. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobci nároky uplatněné žalobou uplatnili u Ministerstva financí podáním ze dne 10. 10. 2016 prostřednictvím jejich právního zástupce. Řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 321/2007 bylo zahájeno dne 4. 10. 2007 podáním žaloby o přezkum rozhodnutí policejního prezidenta týkajícího se služebního poměru žalobců u Policie ČR, která byla vydána ve dnech 6. 8. 2007 a 8. 8. 2007, jimž byla potvrzena rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru žalobců v části týkající se ustanovení žalobců na služební místo asistenta, jmenování do hodnosti asistenta a zařazení dle § 116 zák. č. 361/2003 Sb. a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb. do 3. tarifní třídy. Dne 10. 10. 2007 byl zaplacen soudní poplatek za žalobu. Žalovaný byl soudem vyzván k vyjádření dne 20. 11. 2007. Žalobci zaslali soudu doplnění žaloby dne 7. 12. 2007. Dne 18. 12. 2007 žalovaný vyzval soud k nařízení jednání a navrhl vyloučení žalob jednotlivých žalobců k samostatnému řízení. Vyjádření k žalobě od žalovaného soudu došlo dne 1. 2. 2008. Dne 21. 2. 2008 soudu došla replika žalobců k vyjádření žalovaného. Dne 12. 3. 2008 žalobci doplnili žalobu. Dne 14. 3. 2008 vyzval soud žalobce k doložení návrhu podaného Ministerstvu vnitra o přezkum napadených rozhodnutí, čemuž žalobci vyhověli dne 7. 4. 2008. Dne 13. 4. 2008 soud vyzval žalovaného ke sdělení stavu přezkumného řízení

u Ministerstva vnitra, čemuž žalovaný vyhověl dne 29. 4. 2008. Žalobci podali k přezkumnému řízení u Ministerstva vnitra vyjádření dne 2. 7. 2008. Dne 3. 7. 2008 soud vyzval žalovaného ke sdělení stavu řízení. Dne 24. 7. 2008 žalovaný soudu sdělil, že Ministerstvo vnitra neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení. Dne 13. 12. 2008 požádali žalobci o sdělení stavu soudního řízení. Soud žalobcům dne 28. 1. 2009 sdělil, kdy je možné očekávat nařízení jednání a vyzval některé žalobce ke sdělení, zda berou žalobu zpět s ohledem ke skutečnosti, že byli zařazeni do 4. tarifní třídy. Dne 12. 2. 2009 žalobci sdělili, že na žalobě trvají. Dne 3. 2. 2010 nařídil soud jednání na den 17. 3. 2010. Dne 11. 3. 2010 požádal nový právní zástupce žalobců o odročení nařízeného jednání, jednání bylo proto odročeno na den 2. 6. 2010, na tomto jednání byl zamítnut návrh žalovaného na vyloučení žalob jednotlivých žalobců k samostatnému řízení a byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žalobou napadená rozhodnutí policejního prezidenta zrušena pro nepřezkoumatelnost, nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Rozsudek nabyl právní moci dne 30. 8. 2010. Toto řízení probíhalo po dobu 2 let a 10 měsíců na jednom stupni soudní soustavy; jednalo se o žalobu ve správním soudnictví o přezkum rozhodnutí správního orgánu, v řízení nedocházelo k výrazným průtahům, když je nutno přihlídnout ke všem specifikům správního soudnictví a k ustanovení § 56 soudního řádu správního, navíc soud vyčkával výsledku přezkumného řízení u Ministerstva vnitra.

5. Řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 5Ad 14/2011 bylo zahájeno dne 10. 6. 2011 žalobou, kterou se žalobci domáhali přezkumu rozhodnutí policejního prezidenta, týkajících se služebního poměru žalobců u Policie ČR ze dne 14. 4. 2011 a 15. 4. 2011, kterými byla potvrzena prvostupňová rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru žalobců v části týkající se ustanovení žalobců na služební místo asistenta, jmenování do hodnosti asistenta a zařazení dle § 116 zák. č. 361/2003 Sb. a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb. do 3. tarifní třídy, a částečně byla tato původní rozhodnutí změněna (vypuštění pasáže týkající se zvláštního příplatku). Dne 20. 6. 2011 soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku a žalovaného vyzval dne 29. 6. 2011 k vyjádření k žalobě. Soudní poplatek žalobci zaplatili dne 28. 6. 2011. Žalovaný se k žalobě vyjádřil dne 30. 8. 2011. Dne 7. 11. 2011 podali žalobci repliku k vyjádření žalovaného. Dne 18. 10. 2012 žalobci doplnili listinné důkazy. Dne 16. 3. 2016 bylo nařízeno jednání na den 8. 4. 2016. Dne 25. 3. 2016 byl soud informován jedním ze žalobců, že právní zástupce žalobců byl vyškrtnut ze seznamu advokátů, což také sdělil soudu i bývalý právní zástupce žalobců dne 5. 4. 2016. Dne 6. 4. 2016 soud odročil jednání na den 6. 5. 2016. Dne 2. 5. 2016 došlo soudu vyjádření žalobců, doplnění vyjádření pak dne 5. 5. 2016. Dne 6. 5. 2016 se konalo jednání, na kterém byl vyhlášen rozsudek, jímž byla žaloba zamítnuta. Rozsudek nabyl právní moci dne 10. 6. 2016. Dne 24. 6. 2016 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost Mgr. Milana L. a Pavla M., rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též jen NSS) ze dne 12. 10. 2016 byla kasační stížnost Mgr. Milana L. zamítnuta a kasační stížnost pana Pavla M. odmítnuta, rozsudek nabyl právní moci dne 11. 11. 2016. Řízení probíhalo po dobu 5 let na jednom stupni soudní soustavy, pouze ve vztahu k Pavlu M. probíhalo po dobu 5 let a 5 měsíců. Předmět řízení byl v podstatě stejný jako u řízení předcházejícího. Řízení tak lze označit za do určité míry složité. V tomto řízení však již lze shledat procesní nečinnost správního soudu. Žadatelé se na délce řízení nepodíleli. Význam řízení pro žadatele lze hodnotit na jednu stranu jako vyšší s ohledem na předmět řízení, když se týkalo jejich služebního poměru. Na stranu druhou je význam řízení snižován tzv. sdílenou újmou žadatelů, když v řízení jich vystupovalo na straně žalobců větší množství. Ministerstvo spravedlnosti dospělo k závěru, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta druhá a třetí OdškZ, přičemž základní částka 15 000 Kč byla snížena s ohledem ke složitosti projednávané věci o 10 %. Výše zadostiučnění v penězích tak byla vyplacena ve výši 54 000 Kč každému žalobci, vyjma pana M., jemuž se dostalo zadostiučnění v částce 59 625 Kč. Po právní stránce soud I. stupně uzavřel, že pokud jde o možnou odpovědnost za škodu vzniklou ze služebně právních vztahů žalobců a nyní uvedených subjektů vzniklých dle zákona č. 361/2003

Sb., nelze uvažovat o aplikaci zákona č. 82/1998 Sb., neboť shora uvedenou rozhodovací činnost policejního prezidenta a ředitele Policie ČR Správy hlavního města Prahy podle zákona č. 361/2003 Sb. a nařízení vlády č. 104/2005 Sb. nelze podřadit pod výkon suverénní státní moci tak, jak to má na mysli zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, ve znění pozdějších předpisů, a tedy ani nelze uvažovat o vzniku nároku žalobců ve smyslu ust. § 13 a § 31a cit. zák. Pokud jde o řízení vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5Ad 14/2011 a sp. zn. 9Ca 321/2007, soud I. stupně uzavřel, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu v případě řízení sp. zn. 9Ca 321/2007 a naopak došlo v řízení vedeném pod sp. zn. 5Ad 14/2011, avšak v tomto smyslu má zadostiučinění (§ 13 a § 31a cit. zák.) poskytnuté žalovanou žalobcům za přiměřené a dostatečné, a proto žalobu ve zbývajícím rozsahu co do částky ve výši 110 375 Kč s příslušenstvím v případě žalobce Pavla M. a co do částky 116 000 Kč s příslušenstvím v případě ostatních žalobců zamítl. Náhrada způsobené újmy náleží žalobcům ve vztahu k celé době soudního řízení, které trvalo 5 let a 5 měsíců v případě žalobce Pavla M. a 5 let v případě ostatních žalobců, když se jednalo o řízení, které proběhlo na jediném stupni soudní soustavy. S ohledem ke složitosti věci je namíste snížení základní částky uvažované náhrady o 10 %. Žalobci přitom na délce trvání řízení nenesou zavinění. Soud I. stupně neshledal v otázce významu řízení pro žalobce důvod pro zvýšení základní částky. Vycházejí z metodiky stanovené v § 31a odst. 3 zák. č. 82/98 Sb. činí základní odškodné v případě žalobce Pavla M. částku 66 250 Kč (řízení trvalo 5 let a 5 měsíců, základní částka odškodného činí 7 500 Kč za první dva roky, 15 000 Kč za další 3 roky a 5x 1 250 Kč, což je celkem 66 250 Kč) a v případě ostatních žalobců 60 000 Kč (řízení trvalo 5 let, základní částka odškodného činí 7 500 Kč za první dva roky, 15 000 Kč za další 3 roky, což je celkem 60 000 Kč); skutková a procesní složitost řízení pak odůvodňuje snížení o 10 %, tedy výsledná částka zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu činí částku 59 625 Kč v případě žalobce pana M. (66250 - 6625) a 54 000 Kč (60000 - 6000) v případě ostatních žalobců, protože již tato částka byla vyplacena, soud I. stupně žalobu zamítl. Důvodnou byla žaloba toliko do úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z náhrad, na něž žalobcům vznikl nárok podle § 1970 o. z., když žalovaná se ocitla v prodlení dne 10. 4. 2017 uplynutím šestiměsíční lhůty ve smyslu ust. § 15 odst. 1 zák. č. 82/98 Sb., která se odvíjí od data, kdy byla žalované doručena žádost žalobců o předběžné projednání a zaplacení žalobou uplatněných nároků. Výši úroku z prodlení soud I. stupně určil dle vyhl. č. 351/2013 Sb. a přiznal v případě žalobce Pavla M. za dobu od 10. 4. 2011 do 4. 7. 2014 úrok v kapitalizované výši 1 130,91 Kč, v případě žalobců Bc. Š., N., H., Petra R., F. a Ch. a z částky 54 000 Kč v kapitalizované výši se jedná o částku 1 024,22 Kč za dobu od 10. 4. 2017 do 4. 7. 2017, v případě žalobců Miroslava R. a C. v kapitalizované výši 1 059,95 Kč za dobu od 10. 4. 2017 do 7. 7. 2017. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 2, § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., když žalovaná zaplacením části žalobou uplatněných nároků po podání žaloby zavinila zastavení řízení.

6. Proti rozsudku soudu I. stupně podali včasné odvolání žalobci, a to pouze do zamítavých výroků a výroků o náhradě nákladů řízení, a navrhli změnu rozhodnutí tak, že se žalobcům zamítavé částky přiznávají. Namítali nesprávné právní posouzení věci, když na řízení ve věcech služebního poměru dopadá působnost zákona č. 82/1998 Sb., a v doplnění odvolání odkázali na rozhodnutí z 21. 3. 2018, sp. zn. 30Cdo 1405/2016, podle něhož je nesprávným úředním postupem nepřiměřená délka správního řízení, kterým je i řízení ve věcech služebního poměru, v němž služební funkcionář vystupuje jako správní orgán. Proto žalobci mají podle § 13 a 31a zák. č. 82/98 Sb. nárok na nemajetkovou újmu. V odvolání poukázali rovněž na rozhodnutí NSS č. j. 6As 29/2003, podle něhož věci vyplývající ze služebního poměru příslušníků Policie ČR nejsou věcmi pracovními, ani je nelze pro jejich povahu považovat za věci soukromoprávní. Služební poměr byl charakterizován jako institut práva veřejného, stejně jako i rozhodnutí č. j. Konf 51/2004 týkající se služebního poměru vojáka z povolání, či rozhodnutí, z nichž vyplývá, že řízení ve věcech služebního poměru je správním řízením, ve kterém služební

funkcionář vystupuje jako správní orgán, tedy orgán vůči osobě ve služebním poměru ve vrchnostensky nadřazeném postavení (např. rozsudky NSS ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3Ads 79/2011-62, ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4Ads 153/2011-75, či ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3Ads 133/2012-19). Dále odkázali na rozsudek NSS č. j. 3Ans 4/2013, v němž je uvedeno, že pro řešení situace, ve které by v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem služebního funkcionáře (neoprávněně opožděnou výplatou výsluhového příspěvku, na který měl stěžovatel nárok) vznikla stěžovateli prokazatelná újma, a za splnění dalších zákonných podmínek, bylo by možné uvažovat o jiném titulu právní ochrany postupem podle zákona č. 82/1998 Sb. dopadající i na soukromoprávní aspekt věci, který v řešení veřejnoprávního nároku v odpovídajícím řízení zohlednit nelze. Z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 418/98 je zřejmé, že právní úprava služebního poměru policisty je specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva. S odkazem na právo každého, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána, poukázali na rozsudek ESLP ve věci Ilho Eskelinen a další proti Finsku z 19. 4. 2007, stížnost č. 63235/00, v němž ESLP formuloval právní názor, že řízení ve věcech státních zaměstnanců (služebního poměru) mimo případy, kdy je toto výslovně vyloučeno vnitrostátním právním řádem, i v zásadě spadá do působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Proto má být celková délka řízení posuzována nikoliv v případě dvojice správních řízení a dvojice soudních řízení správních separátně, nýbrž má být vnímána jako jeden celek, jehož běh začal vydáním prvních rozhodnutí ve věci dne 28. 12. 2006 a skončil právní mocí rozsudku NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 7As 142/2016-96, tedy 10 let, což vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 968/2014, 30Cdo 3375/2016. S ohledem na tuto dobu, tak újmy byly značně větší, než jak je konstatoval soud I. stupně. Vyslovili nesouhlas s výší základní částky zadostiučnění, která měla být stanovena ve výši 20 000 Kč za 1 rok, když žalobci svým chováním nijak nepřispěli k celkové délce 10 let řízení a věc měla pro všechny žalobce podstatný a zvýšený význam. Nebylo zohledněno, že v případě všech žalobců bylo vedeno rovněž řízení o kasační stížnosti před NSS. S ohledem na shora uvedené mají žalobci nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši. Poukázali na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1310/09, či I. ÚS 1505/08 týkající se rozhodování o výši náhrady za nemajetkovou újmu, které splňuje podmínky aplikace § 136 o. s. ř.

7. K odvolání žalobců se žalovaná ztotožnila s názorem soudu I. stupně, že řízení ve věcech vyplývajících ze služebního poměru příslušníků Policie ČR nejsou věcmi pracovními ani soukromoprávními, nýbrž se jedná o specifický státně zaměstnanecký poměr, a že takové řízení podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Na daný případ nelze aplikovat zákon č. 82/98 Sb. v souvislosti s průběhem řízení, které bylo vedeno se žalobci před policejním prezidentem a následně ředitelem Policie ČR Správy hlavního města Prahy. Rozhodovací činnost policejního prezidenta a ředitele podle zákona č. 361/2003 Sb. a nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, nelze podřadit pod výkon suverénní státní moci, z jejich strany nebyla ve smyslu zákona ve vztahu k žalobcům vykonávána veřejná moc. Žalovaná považuje za správné i výroky o nákladech řízení, když jí je soud přiznal podle § 142 odst. 2, § 146 odst. 2. Použití ust. § 136 o. s. ř., jak namítají žalobci, by bylo nesprávné.
8. Při jednání odvolacího soudu právní zástupce žalobců k výzvě soudu doplnil skutková tvrzení tak, že žalobci jsou bývalí kolegové z jednoho oddělení Policie ČR, kteří celou věc řešili kolektivně a společně se obrátili i na jediného právního zástupce.
9. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobců je částečně důvodné.

10. Dle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.
11. Podle čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod, dále jen „Listina“, má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.
12. Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
13. Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
14. Soud I. stupně provedl řádné a úplné dokazování a odvolací soud z jeho skutkových zjištění vychází. Odvolací soud souhlasí s argumentací žalované, že služební poměr policisty je právním poměrem státně zaměstnaneckým, veřejnoprávním. Vzniká mocenským aktem služebního funkcionáře a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 30Cdo 2470/2012). Odvolací soud však nesdílí závěr soudu I. stupně ani žalované, že nelze uvažovat o aplikaci zákona č. 82/1998 Sb. a ani vzniku nároku žalobců v souvislosti s průběhem řízení (jeho délkou), které bylo vedeno se žalobci před ředitelem Policie ČR Správy hlavního města Prahy a policejním prezidentem. Žalobci se totiž nedomáhají přiměřeného zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí či úkony služebních funkcionářů vůči jejich osobám jako příslušníkům, nýbrž za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce správního řízení, kterým je i řízení ve věcech služebního poměru v režimu zákona č. 361/2003 Sb. V projednávané věci se jedná o odpovědnost za průběh samotného správního řízení i navazujícího řízení před správními soudy, spočívající v jeho nepřiměřené délce, tedy o odpovědnost vyplývající z veřejnoprávního vztahu, neboť jde o poměr mezi účastníkem správního řízení a rozhodujícím správním orgánem, byť jsou jimi příslušník bezpečnostního sboru a služební funkcionář a předmětem řízení jsou práva a povinnosti vyplývající ze služebního poměru. Nejedná se o odpovědnost vyplývající ve smyslu § 98 odst. 1 cit. zákona z výkonu služby na základě služebního poměru. V rozsudku ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30Cdo 344/2014, uveřejněném pod číslem 113/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, přijal Nejvyšší soud závěr, že nepřiměřená délka správního řízení způsobila účastníku řízení nemajetkovou újmu, 1) jde-li ve správním řízení o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku, 2) jestliže má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu a 3) jestliže je právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, civilní (tj. soukromoprávní) povahy. čl. 6 odst. 1 Úmluvy, mj. hovoří o „projednání záležitosti v přiměřené lhůtě nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích“. Uvedený článek tak vedle trestních věcí chrání práva účastníků výlučně v řízeních, v nichž má být rozhodnuto o jejich občanských právech nebo závazcích. Evropský soud pro lidská práva (dále jen ESLP) termín „projednání soudem“ vykládá široce, když za soud považuje i orgán, který není soudem podle vnitrostátního práva, pokud rozhoduje o občanských právech

nebo závazcích účastníka, ovšem pouze za splnění té podmínky, že je absolvování správního řízení nezbytnou podmínkou pro přístup k soudu a že na správní řízení soudní přezkum rovněž navazuje.

15. V poměrech souzené věci odvolací soud dospěl k závěru, že všechna kritéria aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tedy i Stanoviska, ve spojení s citovaným rozhodnutím sp. zn. 30Cdo 344/2014 jsou splněna. U podmínek 1) a 2) bez pochyby, k podmínce 3) lze uvést, že nárok na mzdu (plat) je nepochybně právem civilní povahy, a výsledek namítaného řízení (ustanovení na služební místo, zařazení do tarifní třídy) na platové poměry žalobců dopadal. Žalobci přílehlavě odkázali na rozhodnutí ESLP z 19. 4. 2007 ve věci Vilho Eskelinen a ostatní proti Finsku, stížnost č. 63235/00 (stěžovatelé pracovali pro okresní policejní orgán, pět z nich jako policisté a jedna jako policejní asistentka, kteří na základě kolektivní smlouvy z roku 1986 měli nárok na zvláštní příplatek za práci v odlehlé oblasti), v němž ESLP dovedl, že řízení ve věcech státních zaměstnanců mimo případy, kdy je to výslovně vyloučeno vnitrostátním právním řádem, spadá do působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Z tohoto důvodu je aplikovatelné stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Stanovisko“), když jde o nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., tj. nepřiměřenost celkové délky řízení, kdy na správní řízení navazuje soudní přezkum. Rovněž Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 30Cdo 1405/2016 ze dne 21. 3. 2018 dovedl, že projednání a rozhodnutí o nároku na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou správního řízení ve věcech služebního poměru podle části dvanácté zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, příp. průtahy v tomto řízení, patří do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, jak přílehlavě poukázali žalobci.
16. Ze shora uvedených důvodů se odvolací soud neztotožnil s posouzením délky přiznané doby namítaného řízení, neboť má za to, že v souladu s požadavkem žalobců je třeba nároku vyhovět za celé jimi požadované období, tj. ode dne vydání rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy hl. m. Prahy vůči každému žalobci, tedy ode dne 28. 12. 2006 do 11. 11. 2016. Důvodnou shledal odvolací soud námitku žalobců, že řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem dopadá na všechny žalobce podle § 105 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., byť kasační stížnost podal pouze žalobce c). Ostatní žalobci se dostali ex lege do pozice dalších účastníků řízení o kasační stížnosti ve smyslu citovaného ustanovení, a řízení tak skončilo právní mocí rozsudku NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 7As 142/2016-96, ke dni 11. 11. 2016. Ze shora uvedených důvodů nelze řízení vedená před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5Ad 14/2011 a sp. zn. 9Ca 321/2007 posuzovat s ohledem na uvedené skutkové okolnosti samostatně, nýbrž jako jeden celek. Celková doba řízení je od 28. 12. 2006 do 11. 11. 2016, tedy 9 let a 10,5 měsíce, přičemž takovou dobu nelze s ohledem na charakter řízení považovat za přiměřenou, a je třeba poskytnout žalobcům zadostiučinění již ve finanční formě.
17. Délka řízení je nepřiměřená, avšak nikoli extrémně (řízení nebylo násobně delší, než by bylo možno zejména s ohledem na přezkum vydaných rozhodnutí ve správním soudnictví včetně Nejvyššího správního soudu očekávat - bod VI. Stanoviska), proto odvolací soud při stanovení výše zadostiučinění vycházel ze základní částky 15 000 Kč za 1 rok řízení, přičemž za prvé 2 roky ve výši po 7 500 Kč, kdy řízení trvalo celkem 9 let a 10,5 měsíce, a každému ze žalobců samostatně náleží částka 133 125 Kč, tj. 120 000 + 13 125 Kč (15 000/12x 10,5), přičemž přihlédl podle § 31a zák. č. 82/1998 Sb. ke složitosti případu, chování poškozených, postupu příslušných orgánů a významu předmětu řízení pro poškozené.

Na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud dospěl k závěru, že věc nebyla skutkově, právně ani procesně složitá. Řízení probíhalo před ředitelem policie, policejním prezidentem, Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem, žádný ze žalobců se nijak nepodílel na délce řízení, avšak v postupu orgánů státu došlo k výše popsaným nepřiměřeně dlouhým prodlevám mezi jednotlivými úkony, proto odvolací soud navýšil základní částku pro každého ze žalobců o 10 %. Ve věci šlo o ustanovení žalobců na služební místo asistenta, jmenování do služební hodnosti asistent a současně zařazení žalobců do příslušné tarifní třídy, nešlo o samotný vznik či zánik služebního poměru, proto odvolací soud dospěl k závěru, že význam řízení pro každého žalobce je standardní. Žalobci působili v rámci jednoho pracoviště, celou věc řešili společně a byli zastoupeni společně týmž právním zástupcem. Takto procesně organizované, pro každého ze žalobců samostatné společenství, jim nabízí jisté rozprostření sdílených subjektivních dopadů vedení sporu, proto odvolací soud s ohledem na „sdílenou“ újmu žalobců u každého z nich snížil základní částku o 10 %. K této korekci odvolací soud přistoupil v souladu s judikaturou ESLP, z níž lze vysledovat, že velký počet účastníků je co do přiznané výše odškodnění zohledněn ve věcech týkajících se typově zaměstnaneckých nároků vůči zaměstnavateli (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2010 ve věci Taylan a ostatní proti Turecku, stížnost č. 9209/04). Po takto provedené korekci výsledné základní částky 133 125 Kč (snížené o 10 % za sdílenou újmu a zvýšené o 10 % za průtahy na straně orgánů státu) každému ze žalobců náleží 133 125 Kč.

18. Z této částky je třeba odečíst již vyplacené částky, tj. vůči žalobci c) dne 4. 7. 2017 ve výši 59 625 Kč, jemuž tak náleží částka 73 500 Kč, která mu byla přiznána s úrokem z prodlení ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. podle § 1968 a § 1970 o. z. počínaje od 11. 4. 2017, když splatnost nastala podle § 15 zák. č. 82/1998 Sb. dnem 10. 4. 2017, uplatnil-li žalobce c) nárok u žalované dne 10. 10. 2016. Proto odvolací soud v zamítavém výroku ve vztahu k tomuto žalobci rozhodnutí soudu I. stupně změnil a ve zbytku potvrdil (§ 219, § 220 odst. 1 o. s. ř.).
19. Žalobcům e) a g), jimž byla vyplacena dne 7. 7. 2017 částka ve výši 54 000 Kč, tak náleží částka 79 125 Kč, kterou jim odvolací soud přiznal s úrokem z prodlení ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. podle § 1968 a § 1970 o. z. počínaje od 11. 4. 2017, když splatnost nastala podle § 15 zák. č. 82/1998 Sb. dnem 10. 4. 2017, uplatnili-li tyto žalobci nárok u žalované dne 10. 10. 2016. Proto odvolací soud v zamítavých výrocích ve vztahu k těmto žalobcům rozhodnutí soudu I. stupně změnil a ve zbytku potvrdil (§ 219, § 220 odst. 1 o. s. ř.).
20. Žalobcům a), b), d), f), h), i), jimž byla vyplacena dne 4. 7. 2017 částka ve výši 54 000 Kč, tak náleží částka 79 125 Kč, kterou jim odvolací soud přiznal s úrokem z prodlení ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. podle § 1968 a § 1970 o. z. počínaje od 11. 4. 2017, když splatnost nastala podle § 15 zák. č. 82/1998 Sb. dnem 10. 4. 2017, uplatnili-li tyto žalobci nárok u žalované dne 10. 10. 2016. Proto odvolací soud v zamítavých výrocích ve vztahu k těmto žalobcům rozhodnutí soudu I. stupně změnil a ve zbytku potvrdil (§ 219, § 220 odst. 1 o. s. ř.).
21. O nákladech řízení před soudem I. stupně odvolací soud rozhodl dle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Každému ze žalobců náleží částka ve výši 18 601 Kč, sestávající z odměny ve výši 2 480 Kč podle § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 3378/2013) ve spojení s § 12 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhl. za 6 úkonů právní služby (příprava a převzetí, žaloba, částečné zpětvzetí žaloby z 13. 8. 2017, replika k vyjádření žalované z 5. 9. 2017, ústní jednání dne 3. 11. 2017 a 23. 1. 2018), 6 paušálních náhrad ve výši 33,3 Kč (300 Kč/9 žalobců) podle § 13 odst. 3 cit. vyhl., cestovné ve výši 71 Kč (639 Kč/9) podle § 13 odst. 1 cit. vyhl., zmeškaný čas ve výši 222,22 (za 20 půlhodin, tj. 2 000 Kč/9) podle § 14 odst. 1 písm. a) cit. vyhl., když nárok na cestovné, zmeškaný čas, paušální náhradu náleží pouze 1x, 21 % DPH dle § 139

odst. 3 o. s. ř. ve výši 3 228,34 Kč. Za odvolací řízení náleží každému ze žalobců odměna ve výši 2 480 Kč podle § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s § 12 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. k), d), a odst. 2 písm. c), f) cit. vyhl. za 3 úkony právní služby (odvolání, účast při jednání dne 17. 10. 2018, a v rozsahu 1/2 úkonu za odvolání do rozhodnutí o soudních poplatcích, účast při jednání dne 24. 10. 2018, na němž došlo k vyhlášení rozsudku), 4 paušální náhrady ve výši 33,3 Kč (300 Kč/9 žalobců) podle § 13 odst. 3 cit. vyhl., cestovné ve výši 96,67 Kč (486 Kč/9 a 384 Kč/9) podle § 13 odst. 1 cit. vyhl., zmeškaný čas ve výši 222,22 (za 20 půlhodin u 2 jednání, tj. 2 000 Kč/9) podle § 14 odst. 1 písm. a) cit. vyhl., 21 % DPH ve výši 1 657,34 Kč, tj. celkem 9 549,43 Kč, a soudní poplatek za odvolání ve výši 2 000 Kč, tedy náklady odvolacího řízení 11 549 Kč. Celkem každému ze žalobců náleží částka 30 150 Kč. Tuto částku odvolací soud uložil zaplatit žalované ve lhůtě dle § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. s ohledem na proces vyplácení prostředků ze státního rozpočtu, což platí i pro lhůtu k plnění ve vztahu k částečné změně meritorních výroků, platební místo určil dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je** dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného do dvouměsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 24. října 2018

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu